

telse. Altsaa er det at lade ham engang for alle blive ved den Skat og dette Skatteforhold, der engang er sat paa Eiendommen, ikke at gaae udenfor den Betingelse, hvorunder han har betalt og tilkjøbt sig Eiendommen i Byen, og deri ligger der ingen Uret. Naar det ærede Medlem har sagt, at Grundskatten er en Maalestof for Evnen — jeg troer, at dette omtrent var Hovedindholdet af hans Udtalelser — og at man ikke beskatter Grunden, men Eierens, saa beder jeg om Forlæbelse; denne Betragtning er ufuldstændig; jeg siger ikke, at den er vrang, men den er ufuldstændig. Man beskatter ganske vist Eierens, idet man antager, at han er istand til at betale, siden han har erhvervet denne Grund, men det er — om man vil — kun subsidiært, at Manden beskattes, idet man i det Dieblis, Eierens ikke betaler, holder sig til Grunden; det er Grunden, som skal svare. Dersom det var Eierens, saa maatte man, selv efterat man havde til-egnet sig Værdien af Grunden, ikke alene kunne indkræve hos ham den Skat, som han er bleven skyldig, og som ikke er bleven dækket ved Grundens Salg, men man vilde ogsaa kunne blive ved at beskatte ham som hidtil — eller ogsaa vilde man, dersom man virkelig betragtede ham som den egentlige Skatteydende, lade være at sælge Grunden, men nedsatte hans Skat, fordi den Evne, som man troede han havde lagt for Dagen ved at erhverve Grunden, ikke er tilstrækkelig. Nei, enhver Skat hviler paa Personen, eftersom Personen i alle Forhold repræsenterer det Upersonlige, og ingen Skat paa Grunden er i og for sig, uden ved det Arbejde, hvorved Grunden bringes til at give Udbytte. Men da Skatten hviler paa Eiendommen, er dette netop Aarsagen til, at man ikke holder sig til nogen Anden end den, der repræsenterer Eiendommen. Det ærede Medlem sagde rigtig: Dersom det var Grunden, der var bleven beskattet, og ikke Manden, vilde Skatten for længe siden have udtømt Grundens Værdi; det er rigtigt, det er, om man vil, Feilen ved al Beskatning af Kapitaler, at man udtømmer Kapitalerne. Men man skal lægge Mærke til den Forbindelse, der er mellem Grunden og Besidderen af Grunden, der sætter istand til gennem den

Ret, man har til ham, og hvorfor Grunden svarer, at lade ham aarlig yde Noget. Det er et Beviis for, at Grunden kun har Betydning gennem Arbejdet, at man beskatter det, men til enhver Tid holder sig til Grunden som den, der egentlig hæfter. Det ærede Medlems Betragtning i den Henseende indeholder altsaa, saavidt jeg kan see, kun een Ting, som er rigtig, og det er, at al Beskatning paa Kapital er i sig selv, seet fra Beskatningens rette Natur, et Misgreb, men en Maade at handle paa, som brugt med Maadehold har vist sig taalelig, og altid har stor Bekvemmelighed, men Andet ikke, og det er paa ingen Maade noget Beviis, der kan føres mod det Forslag, der er gjort af det ærede Mindretal. Det ærede Mindretals Forslag staaer ganske simpelt paa Ministerens egen Fod. Ministeren har lagt en Fod hen til hos og sagt: Stiller Eder paa den, lad ikke denne Beskatning af Kapital — kald det Grund, Bygning eller hvad I ville — fortsættes; I have selv seet, at I ikke have haft Hjerte og Mod til at fortsætte, og derfor ere I allerede i Kjøbstæder, hvor der i den Henseende var større Frihed, navnlig paa de Steder, hvor der krævedes store Udgifter, gaade over til en Beskatning af Indtægt under Navn af Formue og Leilighed; stil Eder altsaa paa den Fod og bliv særdis med dette Forhold; men saa er Ministeren meget tilbage for, jeg tør sige sibeordnede Betragtninger, som man kalder praktiske Betragtninger, og som jeg for min Part troer, at man i Tiden vil komme til at kalde upraktiske. Jeg vilde kalde det upraktisk, om vi, idet vi udgive denne Lov, skabte en grundet Misforståelse og Skinsyge imellem Borgene i enhver Kjøbstad, og noget Saadant vil man skabe, dersom man ligeoverfor Peer, som idag har, betragtet som Eier af en vis Besiddelse, betalt 100 Rb. i Skat — jeg tager dette Tal, da det jo kan være det samme, hvilket jeg tager — og ligeoverfor Poul, som for en anden Eiendom kun har betalt 50 Rb. i Skat, imorgen kom til at vende det om i Dverestemmelse med den nye Matrikul; hvad vilde saa Peer og Poul sige? Poul vilde være misforstået med det Afslag, Peer havde faaet, og Peers Glæde over at være sluppen med det Halve af det, han før havde betalt, vilde saaledes forbitte Alle rundt